

Arrest

nr. 180 669 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X, en X, als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige zoon X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juni 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN

Gehoord de opmerkingen van advocaat DE VUYST, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij treedt op in eigen naam en daarnaast samen met de tweede verzoekende partij in naam van hun gemeenschappelijke minderjarige zoon.

Op 8 maart 2016 wordt voor de eerste verzoekende partij en haar zoon een visumaanvraag gezinshereniging ingediend om in België haar echtgenoot respectievelijk zijn vader, van Belgische nationaliteit, te vervoegen.

Op 13 juni 2016, met kennisgeving op 14 juni 2016, wordt ten aanzien van de eerste verzoekende partij de beslissing genomen tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 08/03/2016 werd via de Belgische diplomatieke post in Islamabad een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van S.N. (...), geboren op (...)/1985, S.T. (...), geboren op (...)/2014, beiden van Afghaanse nationaliteit, om in België, S.F. (...), geboren op (...)/1980, van Belgische nationaliteit, te vervoegen:

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 22/06/2009 in Afghanistan in het huwelijk gestreden zijn.

Artikel 18 WIPR bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht (wetsontduiking).

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de stat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat op 11/05/2010 een eerste visum gezinshereniging ingediend werd. Deze werd op 14/03/2011 geweigerd daar de heer S.F. (...) niet aanwezig was op het huwelijk en de registratie hiervan en een volmacht voorlegde na het afsluiten van de huwelijksakte. Bijgevolg werd het huwelijk niet erkend door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tegen we beslissing tot weigering dd. 14/03/2011 tekenden betrokkenen een beroep aan. op 15/05/2012 weigerde de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge het huwelijk van betrokkene te erkennen.

Een tweede visum aanvraag gezinshereniging werd ingediend op 02/07/2012. Deze werd op 21/08/2012 geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van het niet erkennen van het huwelijk van betrokkenen.

Een derde visumaanvraag gezinshereniging werd op 11/10/2013 eveneens geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Overwegende dat betrokkenen tegen de beslissing van de Rechtbank van Eerste Aanleg een hoger beroep indienden op 26/10/2012.

overwegende dat het Hoger Beroep te Gent op 09/10/2014 het ingediende hoger beroep onontvankelijk verklaarde. Het huwelijk tussen betrokkenen wordt niet erkend in België.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan op basis van bovenstaande gegevens het huwelijk niet erkennen. De erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk

bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat Instituut kan een schending uitmaken van de Belgische Internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Overwegende dat art. 40bis, §2,3° bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd (...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

overwegende dat geen enkel officieel bewijs met betrekking tot de ouderlijke toestemming of het (exclusieve) hoederecht voor S.T. (...) voorgelegd werd;

Betrokkenen kunnen zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011.

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.

Getekend voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermelde artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echt niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de motivering van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

Eveneens op 13 juni 2016, met kennisgeving op 14 juni 2016, wordt ten aanzien van de zoon van de verzoekende partijen de beslissing genomen tot weigering van afgifte van een visum. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Op 08/03/2016 werd via de Belgische diplomatieke post in Islamabad een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van S.N. (...), geboren op (...)/1985, S.T. (...), geboren op (...)/2014, beiden van Afghaanse nationaliteit, om in België, S.F. (...), geboren op (...)/1980, van Belgische nationaliteit, te vervoegen:

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 22/06/2009 in Afghanistan in het huwelijk gestreden zijn.

Artikel 18 WIPR bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht (wetsontduiking).

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de stat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat op 11/05/2010 een eerste visum gezinshereniging ingediend werd. Deze werd op 14/03/2011 geweigerd daar de heer S.F. (...) niet aanwezig was op het huwelijk en de registratie hiervan

en een volmacht voorlegde na het afsluiten van de huwelijksakte. Bijgevolg werd het huwelijk niet erkend door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tegen we beslissing tot weigering dd. 14/03/2011 tekenden betrokkenen een beroep aan. op 15/05/2012 weigerde de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge het huwelijk van betrokkene te erkennen.

Een tweede visum aanvraag gezinshereniging werd ingediend op 02/07/2012. Deze werd op 21/08/2012 geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van het niet erkennen van het huwelijk van betrokkenen.

Een derde visumaanvraag gezinshereniging werd op 11/10/2013 eveneens geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Overwegende dat betrokkenen tegen de beslissing van de Rechtbank van Eerste Aanleg een hoger beroep indienden op 26/10/2012.

overwegende dat het Hoger Beroep te Gent op 09/10/2014 het ingediende hoger beroep onontvankelijk verklaarde. Het huwelijk tussen betrokkenen wordt niet erkend in België.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan op basis van bovenstaande gegevens het huwelijk niet erkennen. De erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat Instituut kan een schending uitmaken van de Belgische Internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Overwegende dat art. 40bis, §2,3° bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd (...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

overwegende dat geen enkel officieel bewijs met betrekking tot de ouderlijke toestemming of het (exclusieve) hoederecht voor S.T. (...) voorgelegd werd;

Betrokkenen kunnen zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011.

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.

Getekend voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermelde artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echt niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de motivering van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partijen in het beschikkend gedeelte van hun verzoekschrift vragen de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 40bis juncto 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Zij betogen:

“4.1.1.

Art. 40ter van de Vreemdelingenwet is van toepassing op de familieleden van een Belg. De familieleden van een Belg zijn de personen zoals voorzien in art. 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° van de Vreemdelingenwet.

De eerste verzoekende partij is met de heer F.S. (...) op 22 juni 2009 religieus gehuwd. Het huwelijk werd officieel geregistreerd in 2013 (stuk 7). Beide partijen waren toen aanwezig.

(...)

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissingen de huwelijksakte van de eerste verzoekende partij en de heer S. (...) niet te kunnen erkennen omdat de heer S. (...) niet aanwezig was op het huwelijk, de registratie hiervan en een volmacht voorlegde na het afsluiten van de huwelijksakte.

De verwerende partij gaat er echter aan voorbij dat er een “nieuwe huwelijksakte” werd voorgelegd. Het religieuze huwelijk van 22 juni 2009 werd namelijk officieel geregistreerd op 29 april 2013 (stuk 7). Zowel de verzoekende partij als de heer S. (...) waren toen aanwezig op de rechtbank, hetgeen duidelijk blijkt uit het voorgelegde document:

“Ik, (F. (...)), de bruidegom van dit trouwcertificaat met alle religieuze mogelijkheden en rechten, verklaar dat er geen wettelijke obstakels plaatsvinden in mijn huwelijk. Ik stem vrijwillig in met de voorwaarden van mijn huwelijk met (N.S. (...)) de bruid, tegen een specifiek vastgelegd bedrag in Mehr (bruidsschat). Ik bevestig mijn verklaring (vingerafdruk).

(stuk 7)

“the marriage is concluded originally by bride and groom.

Herself was present

Himself was present.”

(stuk 7)

De motivering van de verwerende partij gaat bijgevolg niet op. De vraag die zich hierbij onmiddellijk opdringt is of de verwerende partij wel zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar de voorgelegde documenten. Nergens wordt in de bestreden beslissingen melding gemaakt over de registratie van het huwelijk in 2013 waarbij de heer S. (...) wél aanwezig was.

Het klopt dat de eerste verzoekende partij in het verleden procedures hebben gevoerd om de “oude huwelijksakte” te laten erkennen, doch de situatie ligt nu geheel anders. De verwerende partij kan niet blijven vasthouden aan haar “oude” motivering.

Bovendien, wijst de eerste verzoekende partij op het volgende. Het klopt dat op 15 april 2011 een eenzijdig verzoekschrift werd neergelegd bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge teneinde de huwelijksakte te laten erkennen. Deze vraag werd afgewezen en partijen zijn hiertegen in beroep gegaan. Tijdens de beroepsprocedure voor het Hof van Beroep te Gent werd ook het gemeenschappelijk kind van partijen, de tweede verzoekende partij, geboren. Echter bleek aan het einde van de procedure, en na advies van het Openbaar Ministerie, dat het beroep laattijdig werd aangetekend. Zodoende hebben de eerste verzoekende partij en de heer S. (...) een kans gemist door toedoen van hun toenmalig raadsman en zagen zij zich genoodzaakt een nieuwe aanvraag in te dienen.

Omtrent het huwelijk wensen de verzoekende partijen dan ook op te merken dat deze geheel overeenkomstig de geldende Afghaanse regelgevingen is gebeurd. Beide partijen waren bovendien aanwezig. Bijgevolg kan deze huwelijksakte wel degelijk worden erkend in ons rechtssysteem nu er een daadwerkelijk gezinsleven en minderjarige kinderen zijn waardoor onze openbare orde geenszins zou worden geschonden.

Overeenkomstig artikel 47 WIPR is voor de vormvereisten van het huwelijk het recht van het forum van toepassing. Dienaangaande kan worden gesteld dat het huwelijk rechtsgeldig werd gesloten overeenkomstig de Afghaanse wetgeving. De Afghaanse wetgeving bepaalt immers in het artikel 77 en artikel 1554 van het Afghaanse Burgerlijk Wetboek specifieke mogelijkheden aangaande de vormvereisten die dienen gezien te worden binnen de Afghaanse tradities (stuk 7). Het huwelijk van partijen is dus rechtsgeldig afgesloten.

Dit alles werd ook omstandig gemotiveerd door de verzoekende partijen en overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 8). Deze motivatie werd nergens vermeld in de bestreden beslissingen. De verzoekende partijen vragen zich terecht af of de verwerende partij zorgvuldig onderzoek heeft verricht?

De verwerende partij is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. De op haar rustende materiële motiveringsplicht alsook de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden.

Andere elementen die wijzen op een duurzame en stabiele partnerrelatie

De duurzaamheid van de relatie tussen de eerste verzoekende partij en de heer Samadi werd aangetoond door hun gemeenschappelijke kindje, m.n. de tweede verzoekende partij.

T. (...) werd geboren op (...) 2014 te Balkh (Afghanistan). De geboorteakte werd in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging voorgelegd (stuk 5). De afstammingsband tussen T. (...) en de heer S; (...) wordt aangetoond.

Door de geboorte van T. (...) wordt de duurzame en stabiele relatie overeenkomstig artikel 40bis, § 2, 2°, a), laatste lid van de Vreemdelingenwet aangetoond.

(...)
4.1.3.

De werkwijze die de verwerende partij in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur. De beslissing van de verwerende partij om de aanvraag tot het bekomen van een visum gezinshereniging is niet redelijk en al zeker niet zorgvuldig genomen.

(...)

De verzoekende partijen hebben recht op gezinshereniging met de heer F.S. (...) overeenkomstig artikel 40bis j. 40ter van de Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zorgt ervoor dat de verwerende partij deze artikels, in samenhang met de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht en materiële motiveringsverplichting, schendt.

Dit middel is gegrond waardoor de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden.

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 40 bis juncto artikel 40 ter Vreemdelingenwet
- Artikel 146 bis Burgerlijk Wetboek
- De materiële motiveringsplicht
- De zorgvuldigheidsplicht.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat niet langer sprake is van een schijnhuwelijk en dat het religieus huwelijk opnieuw werd geregistreerd op 29.04.2013.

Er zou in de bestreden beslissing onvoldoende rekening zijn gehouden met een officiële registratie van het huwelijk op 29.04.2013 te Afghanistan waarbij ook de heer S.F. (...) aanwezig zou geweest zijn.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat het visum gezinshereniging aan verzoekende partij diende te worden geweigerd.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij middels de uiteenzetting in haar eerste middel ogenschijnlijk een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, doch

dienaangaande laat verweerder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoekende partij gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen.

De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91).

Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: “De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing.

Evenmin kan verzoekende partij op dienstige wijze kritiek leveren aangaande de manier waarop haar aanvraag werd behandeld, gezien dit betoog geen uitstaans heeft met de motieven van de door haar aangevochten bestreden beslissing.

Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat verzoekende partij voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, *conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046*).

De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, J.T. 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 684; RvV 2 maart 2010, nr. 39 685).

De verzoekende partij argumenteert in hoofdzaak dat haar visumaanvraag werd afgewezen op grond van een vermeend schijnhuwelijk, wat onterecht zou zijn. Verzoekende partij poogt een aantal motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Het middel van verzoekende partij is er volledig op gericht om aan te tonen dat de motivering van de bestreden beslissing op onvolledige en onjuiste feiten is gebaseerd zodat de huwelijksakte diende te worden erkend en het onredelijk was de gezinshereniging te weigeren.

In de mate waarin het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de Staatssecretaris onterecht het huwelijk van verzoekende partij als in strijd met de openbare orde heeft verklaard daar in hoofde van verzoeker het doel het verwerven van een verblijfsrecht in België betreft, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387).

Wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris zich steunt op de bepalingen van het WIPR om de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknod wordt, dan ontstaat een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N).

Het onderdeel van het middel van verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

Daarenboven wijst de verweerder erop dat de weigering tot toekenning van de visumaanvraag steunt op de vaststelling dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar dat het een schijnhuwelijk betreft.

Deze vaststelling werd op zeer omstandige wijze gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Het huwelijk van de verzoekende partij heeft het voorwerp uitgemaakt van een definitief arrest van het hof van beroep te Gent.

Het staat aldus vast dat het huwelijk een schijnhuwelijk is.

Het blijkt derhalve dat de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, de visumaanvraag te weigeren.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De verzoekende partijen dienen op 8 maart 2016 een aanvraag tot het bekomen van een visum gezinshereniging in en dit in functie van hun Belgische echtgenoot respectievelijk vader. De aanvraag werd ingediend in kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Ter staving van de huwelijksband wordt onder meer een “Marriage Certificate” voorgelegd waaruit blijkt dat het op 22 juni 2009 tussen de verzoekende partijen gesloten huwelijk op 29 april 2013 werd geregistreerd. De legalisatie van dit stuk gebeurde op 3 februari 2016 in Islamabad.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij het huwelijk niet kan erkennen omdat “Overwegende dat op 11/05/2010 een eerste visum gezinshereniging ingediend werd. Deze werd op 14/03/2011 geweigerd daar de heer S.F. (...) niet aanwezig was op het huwelijk en de registratie hiervan en een volmacht voorlegde na het afsluiten van de huwelijksakte. Bijgevolg werd het huwelijk niet erkend door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tegen we beslissing tot weigering dd. 14/03/2011 tekenden betrokkenen een beroep aan.

op 15/05/2012 weigerde de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge het huwelijk van betrokkene te erkennen.

Een tweede visum aanvraag gezinshereniging werd ingediend op 02/07/2012. Deze werd op 21/08/2012 geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van het niet erkennen van het huwelijk van betrokkenen.

Een derde visumaanvraag gezinshereniging werd op 11/10/2013 eveneens geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Overwegende dat betrokkenen tegen de beslissing van de Rechtbank van Eerste Aanleg een hoger beroep indienden op 26/10/2012.

overwegende dat het Hoger Beroep te Gent op 09/10/2014 het ingediende hoger beroep onontvankelijk verklaarde. Het huwelijk tussen betrokkenen wordt niet erkend in België.”, nu de erkenning van het huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

De verzoekende partijen betogen in essentie dat geen rekening werd gehouden met de registratie van het huwelijk in 2013. Zij erkennen in het verleden op basis van een oude huwelijksakte procedures te hebben gevoerd, maar menen dat de visumaanvraag ditmaal gepaard ging van een stuk waaruit de registratie van het in 2009 gesloten huwelijk blijkt.

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van het zorgvuldigheidbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) [beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;](2)

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) [ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;](4)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

*– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
(...)”*

Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat de verwerende partij rekening hield met het ten tijde van de indiening van de (derde) visumaanvragen neergelegde stuk waaruit blijkt dat het huwelijk tussen de verzoekende partijen geregistreerd werd in 2013. Blijkens de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat zij zich slechts baseerde op de ten tijde van de voorgaande visumaanvraag voorgelegde stukken ter staving van de huwelijksband, waarbij het huwelijk blijkens de motieven niet werd erkend door de verwerende partij omdat de tweede verzoekende partij niet aanwezig was op het huwelijk. Hierbij kan worden opgemerkt dat de eerste en tweede visumaanvraag gezinshereniging dateren van 2010 en 2013, dus van voor de registratie van het huwelijk in 2013, zodat nergens uit blijkt dat het genoemde *“Marriage Certificate”* werd onderzocht en in de beoordeling werd betrokken. Het blijkt niet duidelijk uit de bestreden beslissingen waarom de verwerende partij in casu weigerde het huwelijk te erkennen. De verwijzingen naar eerdere procedures lijken niet te volstaan nu de verzoekende partijen aantonen andere stavingsstukken te hebben voorgelegd in het kader van hun visumaanvragen van 8 maart 2016.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verwerende partij dit stuk veronachtzaamd heeft en zich enkel toespitst op de eerdere weigeringen van erkenning van het huwelijk, terwijl het genoemde stuk toen nog niet was voorgelegd. Nochtans was zij wel op de hoogte, nu in het aanvraagformulier voor de visa uitdrukkelijk wordt gesteld *“L’acte de mariage des parents semble en ordre. Le mariage aurait eu lieu le 22.06.2009 et l’enregistrement est fait le 29.04.2013.”* Uit het administratief dossier blijkt overigens nergens dat deze informatie de verwerende partij werd overgemaakt voor de visumaanvragen die hebben geleid tot de in casu bestreden beslissingen.

Gelet op het voorgaande is het geenszins kennelijk redelijk dat de verwerende partij zich volledig en louter en alleen vastpint op voorgaande procedures tot aanvraag van een visum gezinshereniging om de huwelijksband tussen de verzoekende partijen niet te erkennen, hierbij de in het kader van de huidige aanvragen voorliggende stavingsstukken veronachtzamd.

In casu kwam het aan de verwerende partij toe een zorgvuldig onderzoek te doen aangaande alle elementen van het administratief dossier waarvan zij kennis had, hetgeen zij naliet.

Waar de verwerende partij in haar nota opmerkt dat de weigering tot toekenning van de visa steunt op de vaststelling dat het huwelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, blijkt dit niet uit de motieven van de bestreden beslissingen. Ook haar overige betoog doet niets af aan het gegeven dat het de verwerende partij toekomt zorgvuldig onderzoek te doen naar de gegevens die haar ter kennis zijn en met al deze gegevens rekening te houden in haar oordeelsvorming.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht doet zich voor in het licht van de bepalingen van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet. Dit volstaat om over te gaan tot de vernietiging van de bestreden beslissing die betrekking heeft op de eerste verzoekende partij. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Een onderzoek naar de eventuele gegrondheid van de overige middelen(onderdelen) dringt zich niet op nu dit niet tot een ruimere vernietiging kan leiden.

3.4. Gelet op de vernietiging van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum aan de eerste verzoekende partij, dringt de vernietiging van de tweede bestreden beslissing, die betrekking heeft op haar minderjarige zoon met de Belgische referentiepersoon, zich eveneens op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juni tot weigering van de afgifte van een visum worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN